

*Naia &
de Kleurdrager*

Een innerlijke reis

Knistal Kael P

Schrijver: Kristal P

Coverontwerp/illustraties: Kristal P

ISBN: 9789403827568

© Kristal P 2025

Voor Minke, Mika &

Alle volgende

Generaties.

Als een gouden

draad door

tijd & ruimte.

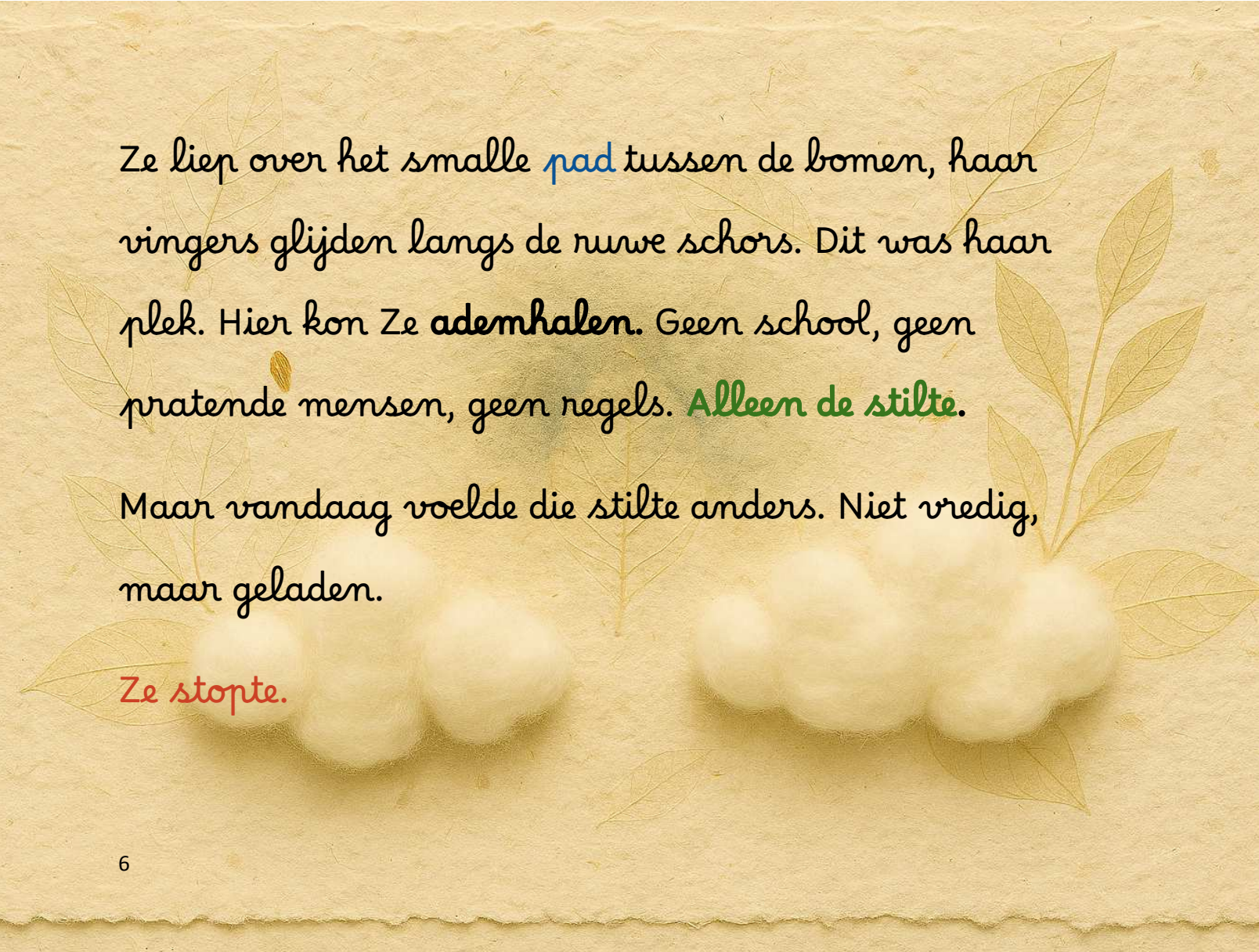
Liefs

Hoofdstuk 1: De onzichtbare zaden

Naia trok haar jas strakker om Zich heen. De lucht was fris, maar dat was het niet. Het was... iets anders. Alsof de dag nog niet helemaal wakker was. Alsof er iets in de lucht hing dat haar riep, al wist Ze niet waarom.

Ze liep over het smalle **pad** tussen de bomen, haar vingers glijden langs de ruwe schors. Dit was haar plek. Hier kon Ze **ademhalen**. Geen school, geen prattende mensen, geen regels. **Alleen de stilte.**

Maar vandaag voelde die stilte anders. Niet vredig, maar geladen.

Ze stopte.

Haar blik werd getrokken naar iets in het gras. Een klein, rond vormpje, net tussen de mosrand verstopt.

Ze knipperde.

Het bewoog.

Naia's adem stokte. Ze boog zich langzaam naar voren en hurkte neer.

Het was een Zaadje.

Maar niet Zomaar een Zaadje.

Dit gloeide.

Een goudachtige schijn, pulserend als een trage
ademhaling.

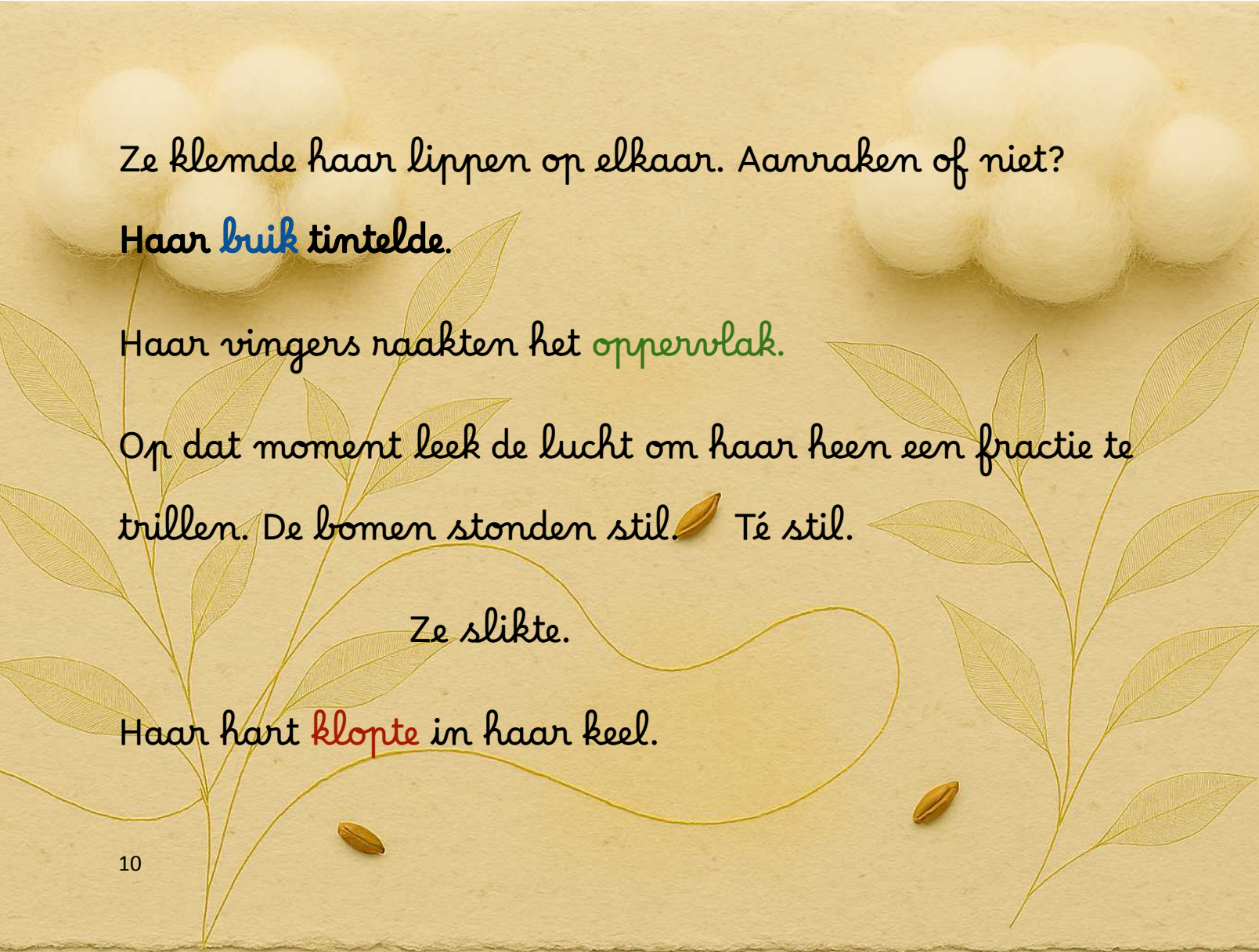
“Wat ben jij...” fluisterde Ze.

VoorZichtig stak Ze haar hand uit. Een tinteling schoot
door haar vingertoppen, als een elektrische schok die

niet pijn deed. Het voelde... warm. Levend. Alsof het
haar **kende**.

Ze trok haar **hand** terug en schudde haar hoofd. Ze
beeldde het Zich in. Dat moest wel.

Maar het Zaadje lag er nog steeds. Licht pulserend.
Wachtend

Ze klemde haar lippen op elkaar. Aanraken of niet?

Haar **buik** tintelde.

Haar vingers raakten het **oppervlak**.

Op dat moment leek de lucht om haar heen een fractie te trillen. De bomen stonden stil. Té stil.

Ze slikte.

Haar hart **klopte** in haar keel.

Rustig stond Ze op, het Zaadje gesloten in haar hand.
Haar vingers trilden, maar Ze liet het niet vallen.
Ze wist één ding zeker: dit was niet Zomaan een Zaadje.
En wat het ook was... het hoorde bij haar.

Die nacht:

Naia lag in bed, haar hoofd vol vragen.

Het **Zaadje** lag op haar nachtkastje. Ze had haar **lamp** uitgedaan, maar haar kamer was niet helemaal donker. Bij elk sprankje maanlicht gaf het een Zachte, Zilveren **gouden fonkeling**.

Ze draaide Zich op haar Zij en staarde ernaar.

“Wat **ben jij?**” fluisterde Ze.

Het **Zaadje** bewoog niet. Maar

toch leek het haar te horen.

Ze had de drang om het weer aan te **naken**. Om het vast te houden. **Maar** Ze deed het niet.

Ze **sloot** haar ogen en probeerde **te slapen**.

En toen begon de droom.

Ze stond op de open plek:

Maar het was niet het Zelfde.

De grond golfde als water. De lucht trilde, gevuld met

Zwerende deeltjes die op sterren leken. En in het

midden van de open plek lag een veld.

Het veld... bewoog.

Geen gras. Geen aarde. Maar golven van kleur.

Ze veranderden constant. Blauw. Goud. Rood. Zilver.

Soms fel en snel, soms dof en traag.

Naia slikte. Dit was geen normale droom.

Ze keek om Zich heen. Alles was geluidloos, alsof het
universum Zijn adem inhield.

En toen Zag Ze hem.

Een figuur, Zwerend tussen de
Geen vaste vorm. Geen geZicht.

Maar *hij* was er.

Naia's adem stakte. Haar handen trilden.

De lucht om haar heen voelde *warm*, alsof Ze een
kampruur naderde.

De gestalte keek *haar* aan.

kleuren.

“Wie... **wat** ben jij?” Haar stem was Zacht, onZeker.

Geen antwoord.

Toch wist Ze het.

De **Kleurdrager**.

Het **woord** voelde als een **herinnering** die Ze nooit had gehad.

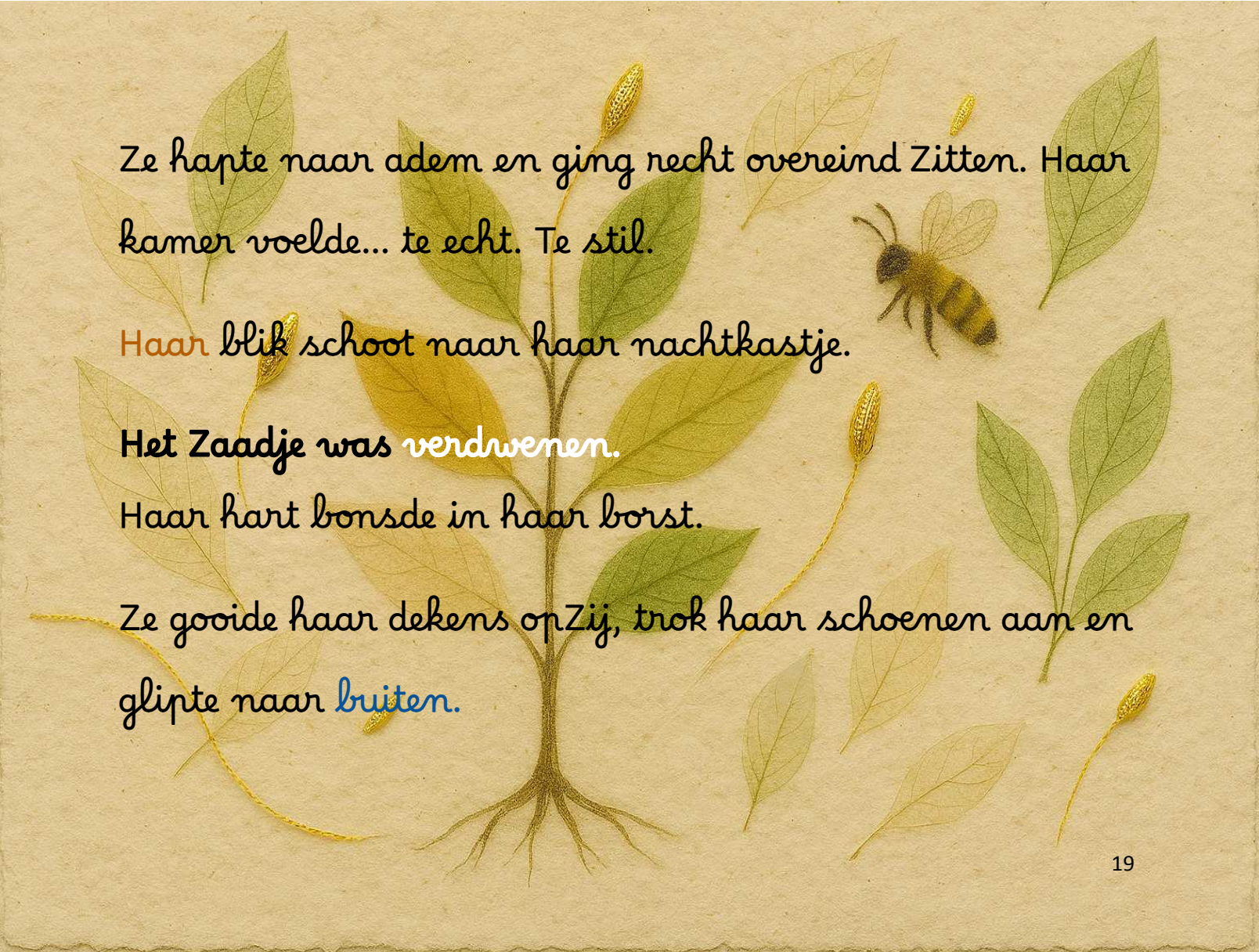
Ze wilde iets Zeggen. Een vraag stellen. Maar haar stem bleef steken in haar keel.

Toen verwaagde alles.

De kleuren trokken Zich terug. De lucht werd dunner.

De grond onder haar voeten voelde weer hard.

Ze werd wakker:

Ze hapte naar adem en ging recht overeind Zitten. Haar
kamer voelde... te echt. Te stil.

Haar blik schoot naar haar nachtkastje.

Het Zaadje was verdwenen.

Haar hart bonsde in haar borst.

Ze gooide haar dekens opZij, trok haar schoenen aan en
glijpte naar buiten.

Het bos lag stil onder de vroege ochtendZon. Maar Zij
voelde het.

De onrust. De spanning.

Ze moest terug.

Terug op de plek:

Ze stond op dezelfde plek waar Ze het Zaadje had
gevonden.

